

Sygn. akt IIK 239/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Raszkievicz

Protokolant: sekr. sądowy po sekr. sąd Magdalena Płaga

w obecności prokuratora Prok. Rej. -----

po rozpoznaniu dnia 31 01 2017 r. , 09 02 2017 r., 18 05 2017 r.. 22 05 2017 r. sprawy

B. S. córki F. i R. z domu T.,

ur. (...) w miejscowości M.,

oskarżonej o to, że:

I. W okresie od 2011 r. do 16.07.2014 r. za pośrednictwem środków masowego komunikowania tj. gazety „(...)” nr (...) – ukazujący się od 16.05.2013 r. do 22.05.2013 r., tj. gazety (...) /275 – ukazujący się od 10.07.2014 do 16.07.2014 r. oraz na łamach programu (...) pomówiła H. A. o to, że splaca jej zobowiązania, że w maju 2010 r. pojawił się u niej komornik, który chciał od niej zapłaty zobowiązania oskarżycielki prywatnej, które to postępowanie naraziło oskarżycielkę prywatną na utratę zaufania potrzebnego do rodzaju prowadzonej przez nią działalności,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k.

II. W okresie od dnia 12.05.2016 r. do dnia 24.05.2016 r. za pośrednictwem środków masowego komunikowania tj. gazety (...) /370 – ukazujący się od 19.05.2016 r. do dnia 24.05.2016 r. oraz na łamach programu telewizyjnego (...) pomówiła H. A. o sfalszowanie podpisu w postaci wycofania pozwu w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy w Piszcu pod. sygn. akt IC 145/11, stwierdzając, że zostało ono sfalszowane przez osobę, która mogła być tym zainteresowana i była wówczas ławnikiem sądowym, które to postępowanie naraziło oskarżycielkę prywatną na utratę godności, poniżenie w opinii publicznej oraz utratę zaufania potrzebnego do wykonywania funkcji ławnika,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k.

ORZĘKA :

I. Oskarżoną B. S. uniewinnia od zarzutu popełnienia czynu II;

II. Na podstawie art. 17§1 pkt.6 k.p.k. w zw. z art.414§1 k.p.k. postępowanie karne odnośnie czynu I umarza;

III.. Na podstawie art. 632pkt 1 k.p.k. koszty procesu ponosi oskarżyciel prywatny .

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Oskarżona B. S. stanęła pod zarzutem tego , że w okresie od 2011 r. do 16.07.2014 r. za pośrednictwem środków masowego komunikowania tj. gazety (...) /215 – ukazujący się od 16.05.2013 r. do 22.05.2013 r., tj. gazety (...) /275 – ukazujący się od 10.07.2014 do 16.07.2014 r. oraz na łamach programu (...) pomówiła H. A. o to, że splaca jej

zobowiązania, że w maju 2010 r. pojawił się u niej komornik, który chciał od niej zapłaty zobowiązania oskarżycielki prywatnej, które to postępowanie naraziło oskarżycielkę prywatną na utratę zaufania potrzebnego do rodzaju prowadzonej przez nią działalności, tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k. oraz o to, że w okresie od dnia 12.05.2016 r. do dnia 24.05.2016 r. za pośrednictwem środków masowego komunikowania, tj. gazety (...) /370 – ukazujący się od 19.05.2016 r. do dnia 24.05.2016 r. oraz na łamach programu telewizyjnego „(...)” pomówiła H. A. o sfalszowanie podpisu w postaci wycofania pozwu w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy w Pieszku pod. sygn. akt IC 145/11, stwierdzając, że zostało ono sfalszowane przez osobę, która mogła być tym zainteresowana i była wówczas ławnikiem sądowym, które to postępowanie naraziło oskarżycielkę prywatną na utratę godności, poniżenie w opinii publicznej oraz utratę zaufania potrzebnego do wykonywania funkcji ławnika, tj. przestępstwo z art. 212 § 2 k.k.

W miejscowości P. ukazuje się regionalny periodyk o nazwie (...). Na łamach powyższego pisma ukazał się artykuł dotyczący oskarżonej B. S. w kontekście obciążenia jej nieruchomości hipoteką skarbową. Artykuł ukazał się w nr 20/215 – i wydany został od dnia 16.05.2013 r. do 22.05.2013 roku. Kolejny artykuł, dotyczący tego samego tematu, ukazał się na łamach tej samej gazety, tj. gazety (...) /275, ukazującej się od dnia 10.07.2014 do 16.07.2014 r. . Kolejno, powyższa sprawa była poruszana w ramach programu telewizyjnego, tj. programu (...), którego emisja miała miejsce w lipcu 2014 roku. Pokrzywdzona H. A. wszystkie ww. programy odnosiła do swojej osoby. Pokrzywdzona zna oskarżoną, są one sąsiadkami z tej samej ulicy, pomiędzy nimi i w ich spawach dotyczących nieruchomości toczyły się postępowania sądowe i administracyjne. Odnośnie artykułu pierwszego informacje o nim i jego treści pokrzywdzona podjęła w okresie 2-3 dni od jego ukazania się w sprzedaży. Odnośnie drugiego artykułów i programu Interwencja pokrzywdzona podjęła wiadomości o ich treści w lipcu 2014 roku. Trzeci artykuł dotyczący podobnej jak wyżej kwestii ukazał się na łamach tej samej gazety, tj. gazety (...) /370 – ukazującej się od dnia 19.05.2016 r. do dnia 24.05.2016 roku. Ponadto w dniu 23 05 2016 roku w ramach programu „Państwo w Państwie”, stacji telewizyjnej P., wyemitowany był program telewizyjny. Program został opublikowany na stronach internetowych ww. stacji 23 05 2016 roku o godzinie 12:01. Natomiast sama audycja była emitowana w ogólnodostępnym programie telewizyjnym. Konwencja ww. programu zakłada udział zainteresowanych bezpośrednio tematem osób, przedstawicieli mediów, osób publicznych czy też osób aspirujących do takiej roli. W ww. programie brali udział m.in. Starosta powiatu P. oraz sędzia sądu powszechnego. Osoby te w trakcie dynamicznie prowadzonego medialnego widowiska przedstawiały swoje opinie dotyczące przedmiotu programu. Program prowadził i moderował dziennikarz ww. stacji telewizyjnej. Program nie był emitowany na „na żywo”.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dowody zgromadzone w niniejszej sprawie. Mianowicie są nimi wyjaśnienia oskarżonej 70 – 71, zeznania świadków – pokrzywdzonej k 71 -73, dowodu z oględzin dokumentu zapisu elektronicznego programu tv k 89, 93-94, 73, dowodu z dokumentów k. 96-101- k 104, kolejno z k. : 6-8, 26-28, 30-31 – kopii artykułów prasowych.

Oskarżona B. S. nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Oświadczyła w wyjaśnieniach, że artykuły z 2013 roku i 2014 roku wywiady ukazujące się w gazetach autoryzowała. Odnośnie artykułu w gazecie z 2016 roku oskarżona oświadczyła, że nie dokonywała autoryzacji ww. tekstu. Nie była twórcą tekstu ww. artykułu. Artykuł był pisany przez dziennikarza Gazety (...) bez jej inspiracji. W tym samym czasie jak ww. artykuł ukazał się publicznie program telewizyjny Państwo w Państwie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w tym zakresie w jakim nie przyznaje się do zawinienia.

Na wstępie analizy dowodów Sąd meiti wskazuje na kierunek analizy dowodów dokonanych przez ten Sąd. Mianowicie wskazuje na „medialny”, kontekst sprawy w tym rozumieniu funkcjonowania mediów w jakim działają one w przestrzeni publicznej oraz w jakim wykorzystują one możliwości kreowania emocji wokół problemu i włączania do tej konwencji osób nie mających „medialnego”, obycia. Takie stanowisko Sądu wynika z oceny sposobu prowadzenia i moderowania programu. Przedawniania go w formie spektaklu z różnymi „teatralnymi”, atrybutami. Przedstawiania stanowisk w sposób afektacyjny, moderowanie wypowiedzi poprzez wchodzenia w ciąg wypowiedzi. Jest to jak to można rozumieć konwencja programu dla określonego rodzaju publiczności. Z tą konwencją medialną powiązane są logicznie artykuły ukazujące się lokalnie związane z przedmiotem sprawy. Takie wnioski wynikają z oceny

wyjaśnień oskarżonej, która miała kontakt z dziennikarką występująca w programie telewizyjnym, kolejno ze zbieżności czasowej programu telewizyjnego i akcesoryjności tematycznej artykułu gazetowego do programu tv.

Powyższe zważenia służą do oceny, w tym wypadku, wyjaśnień oskarżonej a także oceny zeznania pokrzywdzonej, gdyż ona również znalazła się w trybie, co jest zrozumiałe, emocjonalnych ocen tak wywołanych i przedstawianych w enuncjacjach medialnych.

Przechodząc do faktów dotyczących , w ocenie sądu zasadniczej, bo o największym publicznym zasięgu, audycji telewizyjnej. Analiza materiału dowodowego w postaci zapisu video programu pod kątem przedmiotu zarzutu II z a/ o („...o sfalszowanie podpisu w postaci wycofania pozwu w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy w Piszcu pod. sygn. akt IC 145/11, stwierdzając, że zostało ono sfalszowane przez osobę, która mogła być tym zainteresowana i była wówczas ławnikiem sądowym, które to postępowanie naraziło oskarżycielkę prywatną na utratę godności, poniżenie w opinii publicznej oraz utratę zaufania potrzebnego do wykonywania funkcji ławnika...”), prowadzi do wskazania dwóch fragmentów tego programu związanych z wypowiedziami oskarżonej . Mianowicie są nimi zapisy od godziny ok. 17:30 do ok. 19:27. W tym czasie oskarżona nie wypowiada słów , które wyczerpują opisany w akcie oskarżenia zarzut. Można stwierdzić , że to prowadzący program dziennikarz o godzinie 17 :30 podaje „... , ktoś dołączył pismo do sprawy sądowej z podrobionym podpisem...”, . Nie wypowiada tych słów oskarżona. Stwierdzenia oskarżonej są neutralne : „...wtedy nie wiedziałam, że pani H. jest ławnikiem.. „, „ absolutnie nie pisałam wniosku , nie podpisywałam się, ktoś w moim imieniu złożył wniosek, , „ „Będę składała zawiadomienie do prokuratury rejonowej bo jest popełnione przestępstwo przez Sąd „...”, . (zapisy godzina 17:56, 18:20, 18:42, 19:05, 19:27). Kolejny zapis zidentyfikowany przez Sąd dotyczy wypowiedzi oskarżonej z godzin 37:05 – 37:50 i w zakresie zarzutu sprowadza się do zapisu o godzinie 37:40 do stwierdzenia „ ...gdyby nie pani K. z tego programu ja bym nie wiedziała , że te pisma zostały złożone , to jest dla mnie sprawa życia i śmierci., ,

Natomiast odnośnie artykułu prasowego z gazety (...)/370 – ukazującego się od 19.05.2016 r. do dnia 24.05.2016 r. powiązanego z ww. programem. Sąd dał wiarę oskarżonej, że nie była autorem ww. artykułu. W tym zakresie wyjaśnienia są wiarygodne i oceniane przez Sąd z punktu widzenia całości materiału dowodowego i zasad logiki. Przede wszystkim oskarżona nie byłaby w stanie stworzyć i opublikować pod własnym imieniem, w gazecie nie należącej do niej, ww. artykułu. Natomiast Sąd dokonał analizy treści ww. artykułu, w części wskazanej przez pokrzywdzoną i dotyczącej przedmiotu sprawy zakreślonego w zarzucie aktu oskarżenia. Mianowicie jedynym cytatem oskarżonej ww. artykule są słowa zawarte w jego zapisie od słów „ - od kilkunastu lat, do słów „ , którego nie złożyłam „ , . We wspomnianym wyżej fragmencie nie ma stwierdzeń wyczerpujących zarzut aktu oskarżenia. Mianowicie nie ma w nich chociażby wskazania pokrzywdzonej. Oskarżona nie tworzyła artykułu prasowego ani też nie jej wytworem jest jego kompozycja przytaczanych w tym artykule faktów czy stwierdzeń.

Odnośnie zarzutu I w kwestii przedawnienia Sąd wywiódł swoje wnioskowanie w oparciu o zeznanie pokrzywdzonej. Powyższe wnioski o terminie powzięcia informacji o czynach zawartych w zarzucie I wynikają z depozycji pokrzywdzonej wprost odnośnie artykułu z ukazującego się od 16.05.2013 r. do 22.05.2013 r. gazety (...)/275. Kolejna natomiast z analizy zeznania odnośnie artykułu z ukazującego się od 10.07.2014 do 16.07.2014 r., o którym wiedzę pokrzywdzona uzyskała po emisji audycji I., w lipcu 2014 roku. W tym zakresie również , w ocenie dowodu , Sąd kieruje się wskazaniem logiki wynikającej z oceny dowodów. Mianowicie pokrzywdzona jest osobą zainteresowaną sprawą i wypowiedziami medialnymi związanymi z jej osobą. W zeznaniach dotyczących ww. artykułu pokrzywdzona czasowo wiązała go z emitowanym w lipcu 2014 roku programem „Interwencja,, ,

W sprawie Sąd dopuścił dowody z dokumentów : z zapisu video . Dowód ten nie był kwestionowany przez strony. Dopuszczano dowody z zapisu kopii artykułów. Dowody powyższe nie były kwestionowane przez strony. Dopuszczono dowód z dokumentu w zawiadomienia dłużnika o terminie czynności oraz wyciągu z akt sprawy karnej tut. sądu II K 31/17 przeciwko oskarżonej B. S..

Sąd zważył co następuje:

Przepis art. 212§1 i 2 k.k. służy przede wszystkim ochronie wolności osobistej w postaci czci i dobrego imienia, określonej osoby lub grupy osób . Z drugiej strony funkcjonuje konstytucyjnie gwarantowana swoboda wypowiedzi i wyrażania poglądów . Granice obu wolności wyznacza zasada realnej możliwości realizacji obu tych wolności

Dla ustalenia , czy określone zachowania sprawcy mają charakter zniesławiający decydujące znaczenie mają kryteria obiektywne. Dla realizacji znamion przestępstwa zawierających zniesławienie czy zniewagę w rozumieniu z art.212 i 216 k.k. nie jest bowiem istotne, czy według odczuć osoby, do której kierowane było dane zachowanie, została naruszona nim jej godność osobista. Jeśli bowiem dana wypowiedź nie zawiera elementów, które obiektywnie i wedle powszechnych standardów kulturowych nie są uznawane za obraźliwe, nie mamy do czynienia ze zniewagą czy zniesławieniem , choćby nawet odbierający ją adresat czuł się jej treścią znieważony. W przedmiotowej sprawie również należy odseparować wypowiedzi oskarżonej od wypowiedzi innych uczestników programu i kontekstu „medialnego,, , o którym Sad wspominał na początku analizy dowodów .

Z tak przeprowadzonej oceny nie wynika, by wypowiedzi oskarżonej były przesadnie ekspresyjne czy nie dotyczyły przytaczanych przez nią faktów (np. faktu złożenia zawiadomienia). Powyższa okoliczność istotna jest w ocenie zamiaru który można krótko zdefiniować, posługując się sformułowaniem zaczerpniętym orzeczenia (...) (sprawa O. przeciwko Austrii - orzeczenie z dnia 1 lipca 1997 r.), stwierdzając, iż nie mieści się w ramach dopuszczalnej krytyki - "złośliwy atak osobisty". W ocenie Sądu, wypowiedziane przez oskarżoną słowa nie stanowiły, opisanych w akcie oskarżenia przypadków. Analizę powyższego rozpocząć i zakończyć należy od dokonania oceny wypowiedzianych przez oskarżoną zwrotów a nie innych wypowiedzi pojawiających się w emitowanym programie telewizyjnym i w artykule prasowym.. Słowa użyte przez oskarżoną są powszechnie znane, a ich znaczenie jednoznaczne..

Dyspozycja art. 212§ 1i 2 k.k. posługuje się terminem „, pomawia „,,. Naruszenie czci zewnętrznej jest kwestię interpretacji tego pojęcia . Jest ono poddane ocenie funkcjonującemu w społeczeństwie systemowi ocen i rozumienie tego znamienia winno odpowiadać treściom, jakie nadaje mu język potoczny. W ocenie Sądu wypowiedziom oskarżonej nie można przypisać naruszenia czci pokrzywdzonej, w jej ujęci wartości osobistej , jaką pokrzywdzona posiada wśród innych osób. Wypowiedzi oskarżonej nie są również, wedle ujęcia słownikowego, znieważaniem czy też ubliżeniem w rozumieniu zachowania, mające obelżywy, obraźliwy charakter, polegające na uczynieniu sobie ... (z pokrzywdzonego) pośmiewiska, okazywaniu pogardy. (ocena wynikająca z art. 214 k.k.).

Dlatego uniewinniono oskarżoną od czynu II a/o.

Oдноśnie czynu I Sąd umorzył postępowanie z uwagi na treść art. 17§1pkt 6 k.p.k. - przedawnienie karalności czynów zarzucanych oskarżonej.(art. 101§2 k.k.)

O kosztach orzeczono jak w wyroku.